

11

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ - ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

να αρνηθούμε, αυτό που μας δίνουν
να πάρουμε αυτό που μας αρνούνται

ενωτική πρωτοβουλία

φοιτητών / πολιτεχνείου / κρίτης

Το παρόν κείμενο , προϊόν συλλογικής δουλειάς, περιγράφει την συνολική κατάσταση στο χώρο της εκπαίδευσης , έναν χώρο που οριοθετεί την σκέψη και την προσωπικότητα του ατόμου και προετοιμάζει την σημερινή νεολαία , αποτελώντας τον “προθάλαμο” για την αγορά εργασίας. Παρουσιάζει προτάσεις για ένα φοιτητικό κίνημα που θα μπορέσει να ανατρέψει την υπάρχουσα κατάσταση , πάντα από τη σκοπιά των δικών μας αναγκών.

Η ανάγκη για εκπαίδευση – μόρφωση του ανθρώπου υπήρχε ανέκαθεν στις κοινωνίες ως μοναδική προϋπόθεση για την ανάπτυξη τους. Αντιλαμβανόμαστε από τη μία ότι η παιδεία αποτελεί βασικό πυλώνα μιας κοινωνίας, διαμορφώνοντας το χαρακτήρα ενός ατόμου έτσι ώστε να ενταχθεί στο κοινωνικό σύνολο. Από την άλλη μέσω της εκπαιδευτικής διαδικασίας προετοιμάζεται ο μελλοντικός εργαζόμενος με όλα τα ιδεολογικά χαρακτηριστικά τα οποία αυτός πρέπει να έχει καθώς και με εργαλειακή και αυστηρά εξειδικευμένη γνώση ανάλογα με τις ανάγκες της αγοράς ώστε να είναι άμεσα εκμεταλλεύσιμος από το κεφάλαιο. Ιδεολογικά χαρακτηριστικά τα οποία μέσω του σχολείου και του πανεπιστημίου εγχαράσσονται στους σπουδαστές ούτως ώστε να μην μπορούν να αμφισβητήσουν τη θέση τους στην εκπαίδευση, στην εργασία και στην κοινωνία γενικότερα. Έτσι και στην κοινωνία του σήμερα, η παιδεία, όπως αυτή διαμορφώνεται σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, έχει ως στόχο να διαμορφώσει, να κατανέμει και να γαλουχήσει τον μελλοντικό φοιτητή, εργαζόμενο, πολίτη στα πλαίσια και τα καλούπια του συστήματος.

Σήμερα εν μέσω κρίσης παρατηρούμε τη πιο βάρβαρη επίθεση από το αστικό μπλοκ εξουσίας σε όλα τα επίπεδα της καθημερινότητας μας, των λαϊκών και εργατικών κατακτήσεων, δημοκρατικών δικαιωμάτων και κοινωνικών παροχών. Στο στόχαστρο μπαίνει και ο χώρος της εκπαίδευσης στην κατεύθυνση διάλυσης της δημόσιας και δωρεάν παιδείας έτσι όπως την γνωρίζαμε μέχρι τώρα, ενισχύοντας τα επιχειρηματικά κριτήρια στη λειτουργία των σχολείων και των πανεπιστημίων. Παράλληλα μέσω της επιβολής ενός πιο ασφυκτικού πλαισίου λειτουργίας επιχειρείται η καταστολή οποιασδήποτε φωνής αντίστασης και η ποινικοποίηση των συλλογικών αγώνων. Αν και είναι πολύ συγκεκριμένος ο ρόλος της εκπαίδευσης, λόγω των αντιφάσεων της, αφήνει περιθώρια για αμφισβήτηση στο εσωτερικό της. Αυτό όμως εξαρτάται πάντα από την οργάνωση συλλογικών δράσεων και διεκδικήσεων για την υπεράσπιση των συμφερόντων μας. Θέλουμε μία εκπαίδευση όπου μαθητές και φοιτητές θα έχουν λόγο στην λειτουργία των σχολείων και των πανεπιστημίων αλλά και πάνω στην ίδια την διαδικασία του μαθήματος και της γνώσης την οποία παίρνουμε. **Θέλουμε ένα μαθητικό και φοιτητικό κίνημα που θα συμπορεύεται με το εργατικό και θα βάζει στο επίκεντρο των διεκδικήσεων του τις πραγματικές ανάγκες ολόκληρης της κοινωνίας.**

ΣΧΟΛΕΙΟ

Κανόνες συμπεριφοράς ,τυφλή υπακοή και φόβος προς τους καθηγητές, στείρα αποστήθιση γνώσεων, τιμωρία και ανταγωνισμός.

Όλα αυτά συνθέτουν το σύγχρονο σχολικό περιβάλλον στο οποίο εντοπίζουμε μία προβληματική στον τρόπο λειτουργίας του. Το σχολείο ορίζει κάποιους βασικούς κανόνες συμπεριφοράς που στοχεύουν στην διαμόρφωση της προσωπικότητας του μαθητή. Έτσι μαθαίνει να είναι υπάκουος και πειθαρχημένος σε όλο το πλαίσιο που ορίζει η εκπαιδευτική διαδικασία μην μπορώντας να αμφισβητήσει τον ρόλο του στο σχολείο και μετέπειτα στην εργασία. Αναβαθμισμένο ρόλο σε αυτό, έχει ο καθηγητής, ο οποίος παρουσιάζεται σαν «αυθεντία» αναπτύσσοντας σχέσεις εξουσίας θεσμικά κατοχυρωμένες οι οποίες εμποδώνονται στο σύνολο των μαθητών μέσω ενός ασφυκτικού πλαισίου λειτουργίας (αποβολές, το ποινολόγιο, η κατηγοριοποίηση των μαθητών ανάλογα με τη διαγωγή τους, αξιολόγηση με μορφή “ελέγχου”, κ.α.). Επίσης βλέπουμε την πειθαρχημένη λογική που επιβάλλει το σχολείο μέσα από διαδικασίες όπως η προσευχή, οι παρελάσεις που στόχο έχουν να εμψυχήσουν εθνικιστικά και θρησκευτικά φρονήματα οπαδικής

συμπεριφοράς. Αναβαθμισμένο ρόλο στην εγχάραξη ιδεολογικών χαρακτηριστικών στους μαθητές γίνεται μέσω των μαθημάτων της ιστορίας και των θρησκευτικών όπου παρουσιάζονται στρεβλώσεις πολιτικού χαρακτήρα (στο βιβλίο της ιστορίας της ΣΤ δημοτικού, σε φωτογραφία της πύλης του Πολυτεχνείου, στο κεφάλαιο για την 17 Νοέμβρη, έχουν σβηστεί τα συνθήματα «Έξω οι ΗΠΑ, Έξω το ΝΑΤΟ»). Ακόμα ένα στοιχείο του σχολείου είναι η εξεταστικοκεντρικού τύπου εκπαίδευση, η οριοθετημένη ύλη των μαθημάτων, η αποστήθιση, στείρα παροχή γνώσεων ανάλογα με τις ανάγκες του συστήματος (π.χ. ΑΟΔΕ) , η εντατικοποίηση, η εμπέδωση της έννοιας του ανταγωνισμού, η βαθμοθηρία και η μη συνεργασία των μαθητών. Παράλληλα, λόγω της παραπαιδείας ειδικά στην εποχή της κρίσης η παιδεία να χάνει τον δωρεάν χαρακτήρα της.

Ως φυσικό επακόλουθο της κατάστασης που επικρατεί στο σύγχρονο σχολείο και παρόλη την ανυπαρξία ασύλου, είναι οι μαθητικές καταλήψεις που ξεσπούν τα τελευταία χρόνια. Μαθητές αγανακτισμένοι από την παντελή έλλειψη διαλόγου και τη συνεχή υποβάθμιση του σχολείου, ενεργοποίησαν το μοναδικό όπλο διαμαρτυρίας που έχουν, τις καταλήψεις. Ταυτόχρονα στήριξαν τον αγώνα των δασκάλων, ο οποίος κατάφερε να έχει στο πλευρό του το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας καθώς τα αιτήματα τους είχαν συνολικό χαρακτήρα. Σημαντικό ρόλο συντέλεσε και το φοιτητικό κίνημα που έδειξε το δρόμο των καταλήψεων και του αγώνα για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων του.

Το νομοσχέδιο του υπ. Παιδείας για το «Νέο Λύκειο» φέρνει ριζικές ανατροπές στο περιεχόμενο σπουδών και διδασκαλίας, στους σχολικούς κανονισμούς και αλλάζει την κατεύθυνση του από την απόκτηση γενικών γνώσεων στην απόκτηση 'βασικών' δεξιοτήτων.

Πιο συγκεκριμένα ο νόμος κινείται στις εξής δύο κατευθύνσεις:

1. Στην εντατικοποίηση του ρυθμού σπουδών μέσω της εργασίας (αντίστοιχη της Πτυχιακής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση), ο ατομικός φάκελος του μαθητή από την Α μέχρι τη Γ' Λυκείου, την περαιτέρω εξειδίκευση των μαθημάτων, την αύξηση ωρών διδασκαλίας.

2. Κατάργηση του δωρεάν και δημόσιου χαρακτήρα του σχολείου μέσω της μείωσης της χρηματοδότησης, της συγχώνευσης και κλεισίματος σχολείων(Καλλικράτης), της μη διανομής σχολικών συγγραμμάτων(ηλεκτρονικό βιβλίο), της μείωσης του εκπαιδευτικού προσωπικού και της παύσης μεταφοράς μαθητών από και προς το σχολείο.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ...

Το σχολείο και το πανεπιστήμιο λειτουργούν ως τα κύρια στάδια διαμόρφωσης των ατόμων ως μελλοντικούς εργαζομένους. Μέσω της εκπαιδευτικής διαδικασίας προωθείται έναντι των συλλογικών διεκδικήσεων ο ατομικός και ανταγωνιστικός δρόμος, αναπαράγοντας την κυρίαρχη ιδεολογία του συστήματος. Εντείνεται η εντατικοποίηση και πειθάρχηση των φοιτητών βάση των οποίων γαλουχούνται και ως μελλοντικοί εργαζόμενοι., εμποδίζεται η δυνατότητα αμφισβήτησης του ρόλου του πανεπιστημίου, της θέσης των φοιτητών μέσα σε αυτό αλλά και στην κοινωνία γενικότερα. Παράλληλα μέσω του πανεπιστημίου λαμβάνονται διασπασμένες εργαλειακές γνώσεις, δημιουργώντας αποφοίτους κομμένους και ραμμένους στις ανάγκες του κεφαλαίου εντάσσοντάς τους σε συγκεκριμένες θέσεις στην αγορά εργασίας, ανάλογα με το στάδιο εκπαίδευσης που έχουν λάβει. Επίσης το πανεπιστήμιο πλήρως εναρμονισμένο με τη συνολικότερη κατάσταση της κοινωνία και την επίθεση που δέχονται όλες οι δημόσιες κοινωνικές παροχές δέχεται τη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης εισάγοντας έτσι επιχειρηματικά κριτήρια στη διοίκηση και χρηματοδότηση των ιδρυμάτων.

**Εκπαίδευση
εμπόρευμα;**

Δεν θα πάρουμε

Τα παραπάνω είναι μια συνολική κατεύθυνση της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης η οποία είναι άρρηκτα συνυφασμένη με τις επιταγές της Ε.Ε. και της συνθήκης της Βολογνα. Η αναδιάρθρωση αυτή αναλύεται στους εξής άξονες.

1) **Αποστοίχιση των επαγγελματικών δικαιωμάτων από τα πτυχία**, συνδεδεμένα με τη συνολικότερη προσπάθεια ρευστοποίησης των επαγγελματικών και εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων, καθώς και το σπάσιμο των συλλογικών τους συμβάσεων, μέσω του ΕΠΕΠ (Εθνικό Πλαίσιο Επαγγελματικών Προσόντων).

2) **Αυταρτικοποίηση του πλαισίου φοίτησης της νεολαίας**, (μέσω της εισαγωγής αλυσίδων, ορίου φοίτησης στο ν+2, υποχρεωτικές παρουσίες) κάνοντας μονή ασχολία του φοιτητή τις σπουδές του και ενισχύοντας τον ατομικό έναντι του συλλογικού δρόμου.

3) **Κατάργηση του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου**, όπως το γνωρίζαμε μέχρι σήμερα, μέσω της κατάργησης των δωρεάν συγγραμμάτων, την εισαγωγή διδασκτρων και τη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης, κάνοντας το πανεπιστήμιο να στραφεί σε εξωτερικές χρηματοδοτήσεις από επιχειρήσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα μείωσης κρατικής χρηματοδότησης εν μέσω κρίσης είναι αυτή που έγινε μέσω του PSI, με την οποία έγινε μείωση του προϋπολογισμού για τα πανεπιστήμια έως και 80%, αλλά και μέσω του νόμου πλαίσιο της Διαμαντοπούλου.

4) **Η μείωση χρηματοδότησης μέσω του Καλλικράτη** οδηγεί στη συγχώνευση-συνένωση-κατάργηση τμημάτων και στην απόλυση εκπαιδευτικού προσωπικού. Όποιο πανεπιστήμιο δεν προσαρμόζεται στο σύνολο των μεταρρυθμίσεων θα κλείνει και οι φοιτητές θα μένουν εκτός σχολών.

5) **Εισάγοντας εξωπανεπιστημιακούς managers στη διοίκηση των πανεπιστημίων**, οι οποίοι προέρχονται από τον επιχειρηματικό κλάδο και δίνουν κατεύθυνση, τόσο στα προγράμματα σπουδών των πανεπιστημίων, όσο και στα ερευνητικά θέματα, προς όφελος της αγοράς. Με αυτό τον τρόπο οι διοικήσεις των πανεπιστημίων αποτελούν το μακρύ χέρι της κυβέρνησης και του κεφαλαίου γεγονός που στοχεύει και στην αποδυνάμωση του φοιτητικού συνδικαλισμού και των συνολικότερων διεκδικήσεων των φοιτητών.

6) **Μέσω της αξιολόγησης** (εσωτερικής και εξωτερικής) κρίνεται η αποδοτικότητα των ιδρυμάτων με ανταποδοτικούς και επιχειρηματικούς όρους.

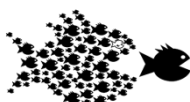
Στην ίδια κατεύθυνση, συμπυκνώνοντας το σύνολο αυτών των κατευθύνσεων και πολυετών προσπάθειών επιβολής της αναδιάρθρωσης στο σύνολο των πανεπιστημίων κινείται και ο νόμος της Διαμαντοπούλου για την ανώτατη εκπαίδευση.

Νόμος Διαμαντοπούλου - Αποτίμηση 2 μηνών

Παρόλο την ενημέρωση και τη συζήτηση που είχε γίνει στους φοιτητικούς συλλόγους το προηγούμενο έτος για το νόμο, οι σύλλογοι αδρανούσαν λίγους μήνες πριν την ψήφισή του. Όμως, το κίνημα των πλατειών που ξέσπασε, οι απεργίες και οι μαζικές διαδηλώσεις, δημιούργησαν ένα κλίμα οργής και αγανάκτησης απέναντι σε αυτή την αντιλαϊκή πολιτική. Το κλίμα αυτό τροφοδότησε τους φοιτητικούς συλλόγους, οι οποίοι έδειξαν τρομερά ανταντακλαστικά απέναντι στο νόμο έκτρωμα αλλά και απέναντι στην συνολική πολιτική του μνημονίου προβαίνοντας σε δυναμικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις.

Τα φοιτητικά αμφιθέατρα στοχοποίησαν τις κύριες αιχμές του νόμου που συνοψίζονται στα παρακάτω:

- **Σπουδές - εξημέρες διάρκειας** από ένα έως τρία έτη (3+2 και δίδακτρα) σύμφωνα με τις επιταγές της Μπολόνια.
- **Πτυχία κατακερματισμένα** και ενταγμένα σε ένα σύστημα «ακαδημαϊκών μονάδων», με τις οποίες πλέον θα μετριοούνται σπουδές και τίτλοι(αξιολόγηση, ΕΠΕΠ).
- **Ανώτατα Ιδρύματα πολλαπλών ταχυτήτων**, ενταγμένα στους κανόνες της αγοράς και με ρυθμιζόμενη δημόσια χρηματοδότηση(PSI, κατάργηση δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα)
- **Πανεπιστήμια πολύ αυστηρά για φοιτητές και καθηγητές**, αφού θα μπορούν να διώχνουν αμφότερους αν δεν πληρούν συγκεκριμένες προϋποθέσεις εντατικοποιώντας τον ρυθμό σπουδών:
 1. Μείωση του χρονικού ορίου φοίτησης (ν+2 χρόνια)
 2. Πλέον οι διαλέξεις θα είναι υποχρεωτικές(απουσίες)
 3. Επίσης, εισάγονται κι επίσημα οι αλυσίδες μαθημάτων(προαπαιτούμενα όπως στο ΗΜΜΥ)
 4. Πειθαρχικά συμβούλια

5. Επιπλέον το ακαδημαϊκό ημερολόγιο είναι αυστηρά ορισμένο, βάζοντας ανάχωμα στις φοιτητικές κινητοποιήσεις και κόβοντας την πρόσθετη-εμβόλιμη εξεταστική.

• **Αλλαγές στη διοίκηση των πανεπιστημίων** (manager) (εισαγωγή επιχειρηματικών κριτηρίων στη χρηματοδότηση διοίκηση και λειτουργία των ιδρυμάτων) - Αλλαγές στις φοιτητικές εκλογές –καταστροφή του φοιτητικού συνδικαλισμού.

• **Κατάργηση ασύλου** προσπαθώντας να χτυπήσει έτσι το φοιτητικό και ευρύτερα λαϊκό κίνημα.

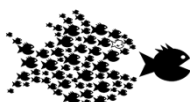
Αν και αυτός ο νόμος ψηφίστηκε μέσα στο καλοκαίρι (Αύγουστο) και με αυξημένη πλειοψηφία 250 βουλευτών (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΛΑΟΣ) , το φοιτητικό κίνημα απάντησε με πρωτοφανείς σε μαζικότητα κινητοποιήσεις έχοντας στο πλευρό του και άλλα κομμάτια της εκπαίδευσης (μεταπτυχιακοί, συμβασιούχοι, εργαστηριακό προσωπικό, μαθητές) και τον απονομιμοποίησε στην πράξη. **Ειδικότερα, στο Πολυτεχνείο Κρήτης είδαμε τις μαζικότερες συνελεύσεις στην ιστορία του συλλόγου και να αποφασίζονται καταλήψεις 2 μηνών.** Προχώρημα για το φοιτητικό κίνημα αποτελεί και το πολιτικό του πλαίσιο που πέρα από την ανατροπή του νομού έβαζε και κεντρικά πολιτικά ζητήματα όπως είναι η ανατροπή της κυβέρνησης των μνημονίων και ήρθε σε ρήξη με τις επιταγές και τις κατευθύνσεις του κεφαλαίου και της ΕΕ.

Είναι, όμως, στοίχημα του φοιτητικού κινήματος να καταφέρει το επόμενο διάστημα να πάψει να αποτελεί κομμάτι απλά αλληλέγγυο στους αγώνες των εργαζομένων αλλά να κάνει τα πρώτα βήματα για την οργανική σύνδεση των φοιτητών με τον κόσμο της εργασίας. Επίσης, δεν κατάφερε να σπάσει το τείχος της σιωπής που έντεχνα δημιούργησαν τα ΜΜΕ φοβούμενα να αναμετρηθούν κεντρικά με το μαζικό ριζοσπαστικό φοιτητικό κίνημα. Ταυτόχρονα, δημιούργησαν ένα κλίμα τρομοκρατίας μετά τη λήξη των καταλήψεων συνέβαλλαν στην αδρανοποίηση των συλλόγων. Όμως, παρά τις όποιες προσπάθειες τους, **ο νόμος της Διαμαντοπούλου παραμένει στα χαρτιά και όποια προσπάθεια εφαρμογής πτυχής του (π.χ. συμβούλια διοίκησης) κινητοποιεί μεγάλες μερίδες του φοιτητικού σώματος.** Αυτό αποτελεί παράδειγμα και εφαλτήριο για μελλοντικούς αγώνες και το πώς ο λαϊκός παράγοντας μπορεί να επιτύχει νίκες στο σήμερα.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το φοιτητικό κίνημα, διατηρώντας μια συλλογική μνήμη που ξεκάνει από τους νεκρούς του Πολυτεχνείου του 73, τις κινητοποιήσεις απέναντι στο νόμο 815, τις εξάμηνες καταλήψεις των ΠΣΕ του 98, τις πανελλαδικές κινητοποιήσεις απέναντι στο νόμο πλαίσιο Γιαννάκου και τη νεολαιίστικη εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, άφησε παρακαταθήκη τροφοδότησης νεότερων κινημάτων. **Με τις δίμηνες καταλήψεις και κινητοποιήσεις στην αρχή της χρονιάς, τα φοιτητικά αμφιθέατρα έδειξαν τα αντανακλαστικά τους απέναντι στο νέο νόμο Διαμαντοπούλου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση και τη συνολικότερης εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, όταν η αστική πολιτική επιχειρεί να αδρανοποιήσει το φοιτητικό σώμα και να στήσει αναχώματα σε κάθε μορφή συλλογικού αγώνα, είτε φοιτητικού είτε εργατικού.**

Απέναντι σε όλα αυτά το φοιτητικό κίνημα οργανώνεται στη βάση οριζόντιων και αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών του. Το ανώτατο όργανο λήψης αποφάσεων των φοιτητικών συλλόγων είναι οι **γενικές συνελεύσεις** μέσα στις οποίες συμμετέχει ο κάθε φοιτητής και μπορεί να αποτυπώνει και να ανταλλάσει απόψεις με τους συναδέλφους του για ζητήματα που τους αφορούν. Ριζοσπαστικοποιώντας έτσι τις αντιλήψεις των φοιτητών, οξύνοντας τις αντιφάσεις των πολιτικών λογικών στο εσωτερικό των συλλόγων καθώς και ενισχύοντας την ταξική πάλη μέσω της γόνιμης πολιτικής αντιπαράθεσης. Παρόλα αυτά οι συνελεύσεις το τελευταίο διάστημα δεν αποτελούν πάντοτε υγιείς διαδικασίες αφενός εξαιτίας των καθεστωτικών παρατάξεων, αφετέρου μέσω της εντατικοποίησης, ενισχύοντας με αυτό τον τρόπο τον ατομικό δρόμο στις συνειδήσεις των φοιτητών. Διακύβευμα της επόμενης περιόδου είναι να στραφεί ο κόσμος στο συλλογικό δρόμο ενδυναμώνοντας τις συνελεύσεις που προωθούν το φοιτητικό και κοινωνικό κίνημα.

Οξυμένη μορφή πάλης του φοιτητικού κινήματος αποτελούν οι **καταλήψεις και οι διαδηλώσεις** οι οποίες από τη μια παίζουν καθοριστικό ρόλο στην έξαρση των κινημάτων, σπάζοντας την ομαλότητα της εκπαιδευτικής και ερευνητικής διαδικασίας, εμφυσώντας τα φοιτητικά αμφιθέατρα με λογικές ρήσης με την εκάστοτε αναδιάρθρωση και κατ' επέκταση ανατροπής του υπάρχοντος πολιτικού σκηνικού. Οι καταλήψεις συμβάλουν στην αμφισβήτηση του πλέγματος αυταρχικοποίησης της εκπαίδευσης και της πολιτικής που μας προτάσσουν, χαράσσοντας ένας διαφορετικό δρόμο, αυτό του αγώνα και των συλλογικών διαδικασιών. Καθοριστικό ρόλο παίζουν και τα συντονιστικά στη βάση της απόφασης των γενικών συνελεύσεων τα οποία στοχεύουν στην οργάνωση των από τα κάτω δράσεων.

Στη σημερινή περίοδο που η αστική πολιτική καταργεί όλες τις διεκδικήσεις προηγούμενων χρόνων και αγώνων, υπάρχει μεγαλύτερη ανάγκη για μια ενιαία έκφραση και πιο μόνιμη εμφάνιση και προώθηση του φοιτητικού κινήματος. Πόσο μάλλον όταν τα προτάγματα της φοιτητικής νεολαίας συμβαδίζουν σε μεγάλο βαθμό και συμπορεύονται με τις διεκδικήσεις των εργαζομένων και της υπόλοιπης κοινωνίας. Στην κατεύθυνση αυτή κινείται και το **πανελλαδικό συντονιστικό γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων** που με χαρακτηριστικά του τον οριζόντιο συντονισμό των συλλόγων και τον αμεσοδημοκρατικό χαρακτήρα συμβάλει στην περαιτέρω δράση, ενδυνάμωση και οργάνωση του φοιτητικού κινήματος. Μέσα από τους αγώνες μας παλεύουμε για να αποκτήσει αυτός ο πανελλαδικός συντονισμός ποιοτικά ανώτερα χαρακτηριστικά και να λειτουργήσει προωθητικά για το φοιτητικό κίνημα.

Άσυλο

Τη στιγμή που το τανκ της χούντας έσπασε την πύλη του πολυτεχνείου έγινε η πρώτη αποτύπωση για την αναγκαιότητα του ασύλου στις συνειδήσεις του κόσμου για την προώθηση των αγώνων. Από τότε το πανεπιστημιακό άσυλο είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τους φοιτητικούς και ταξικούς αγώνες καθώς λειτουργεί τόσο ως εφελθτήριο και κέντρο αγώνα όσο και ως χώρος πολιτικής ζύμωσης, ριζοσπαστικοποίησης ιδεών και ξεσπάσματος ευρύτερων κινημάτων. Σε αυτή την περίοδο που συντελείται γενικότερη επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα, ψηφίστηκε μέσω του νόμου πλαίσιο και η κατάργηση του ασύλου, η οποία σκοπεύει στην καταστολή και τρομοκράτηση των κινημάτων. Τον τελευταίο καιρό παρατηρούμε την κίνηση του κράτους για υπονόμηση του ασύλου μέσω της παραπληροφόρησης των δελτίων των 8.00, τα οποία σφυροκοπούν την κοινή γνώμη με εικόνες υποτιθέμενης προστασίας της παρανομίας μέσα στα πλαίσια του ασύλου. Το φοιτητικό κίνημα ανάγει το άσυλο σε στοιχείο αποσταθεροποίησης της αστικής ομαλότητας δημιουργώντας έτσι τις προϋποθέσεις αμφισβήτησης όλου του πλέγματος της αστικής επίθεσης τόσο στην κατεύθυνση ιδεολογικής εμπέδωσης των μεταρρυθμίσεων, όσο και στην πρακτική εμπόδισή τους. Η **διαφύλαξη και διεύρυνση του ασύλου ειδικά στη σημερινή περίοδο είναι διακύβευμα και ευθύνη του φοιτητικού σώματος και της κοινωνίας.**

Τα χαρακτηριστικά του φοιτητικού κινήματος

Σε μια περίοδο όπου επιχειρείται μια γενικότερη επίθεση και γίνεται προσπάθεια για υπέρβαση της κρίσης σε βάρος της πληττόμενης πλειοψηφίας, το φοιτητικό μαζί με το μαθητικό κίνημα με την ιστορικότητα που έχει και την οργάνωσή του μέσα από τις γενικές συνελεύσεις οφείλει να γίνει ο καταλύτης για την κινητοποίηση της νεολαίας. Ένα **Φοιτητικό Κίνημα που θα παλεύει απέναντι σε κάθε πολιτικό εκφραστή του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων που είναι υπεύθυνες για την επίθεση που έχει δεχτεί η εκπαίδευση τα τελευταία χρόνια από τις κατευθύνσεις που βάζει η ΕΕ.** Προτάσσοντας το συλλογικό αγώνα και τις διεκδικήσεις να προσδίδει εκείνα τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά τα οποία σπάνε την πειθάρχηση και την εντατικοποίηση που αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα στην ενεργοποίηση των μελών των συλλόγων. Ένα κίνημα που θα βάζει

στο επίκεντρο της αντιπαράθεσης και τα ζητήματα της εργαζόμενης πλειοψηφίας και θα συγκροτείται με βάση την εργασιακή προοπτική των αποφοίτων. Στη δίνη μιας τόσο οξυμένης περιόδου δεν μπορεί να περιμένει την ευκαιρία μιας μεταρρύθμισης στην εκπαίδευση για να βγει στο προσκήνιο, αλλά πρέπει να χαρακτηρίζεται από διάρκεια χωρίς να αφήνει ούτε μια μέρα χαμένη, δίνοντας συνεχώς τη μάχη για συγκρότηση αγώνων.

Το περιεχόμενο του φοιτητικού κινήματος

Χρέος του φοιτητικού κινήματος είναι να αποκτήσει εκείνη την πολιτική συγκρότηση και εμβάθυνση που θα το αναδείξει επικίνδυνο για το σύστημα, ώστε να μπορεί να διασφαλίσει το σύνολο των αναγκών και των δικαιωμάτων της νεολαίας. Βασική ανάγκη και πρόταγμά μας πρέπει να είναι η εξασφάλιση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, χωρίς οικονομικά κριτήρια, καθώς και της ενιαίας δωδεκάχρονης εκπαίδευσης στο δημοτικό-γυμνασιολύκειο. Η ενιαία εκπαίδευση η οποία θα απευθύνεται σε όλους είναι αυτή που και θα διασφαλίζει την ισότιμη μόρφωση όλων με σκοπό την απόκτηση συνολικών γνώσεων που δεν θα περιορίζονται στο επίπεδο του γυμνασίου αλλά και που θα ενισχύουν την κριτική σκέψη. Διεκδίκηση του φοιτητικού κινήματος πρέπει να είναι η ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση που διασφαλίζει την ελεύθερη πρόσβαση στα πανεπιστήμια, θα είναι ενάντιο στον οποιοδήποτε κατακερματισμό των γνωστικών αντικειμένων (ΙΕΚ-ΚΕΣ-ΑΕΙ-ΤΕΙ) και θα απαιτεί ενιαία πτυχία με πλήρη εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα. Τέλος τασσόμαστε υπέρ της γνώσης και της έρευνας που στον πυρήνα τους θα βάζουν τον ίδιο τον άνθρωπο και όχι στενά οικονομικά-κερδοσκοπικά συμφέροντα προκειμένου να μην εμφανιστούν ξανά ακραίες περιπτώσεις όπως στο Πολυτεχνείο Κρήτης όπου συντελείται πολεμική έρευνα μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου.

Χρειάζονται πολλά, τον κόσμο για ν' αλλάξεις;
Οργή κι επιμονή. Γνώση κι αγανάκτηση.
Γρήγορη απόφαση, στόχαση βαθιά.
Ψυχρή υπομονή, κι ατέλειωτη καρτερία.
Κατανόηση της λεπτομέρειας και κατανόηση του συνόλου.
Μονάχα η πραγματικότητα μπορεί να μας μάθει πώς
την πραγματικότητα ν' αλλάξουμε.

ενωτική πρωτοβουλία
φοιτητών/πολυτεχνείου/κρήτης